

BRIAN
EVENSON

bratrstvo
zmrzačených

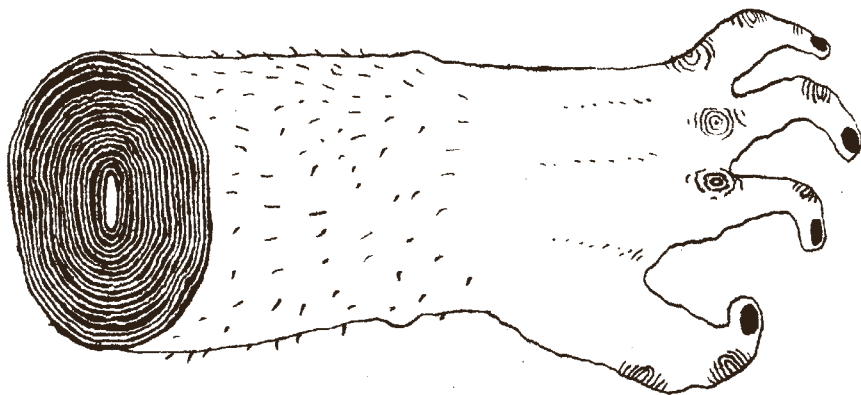
GNÖM!
2025

Bratrstvo zmrzačených (The Brotherhood of Mutilation)

Text copyright © 2003 by Brian Evenson

Reprinted by permission of the author.

All rights reserved.

Czech edition © 2025 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation, book design © Jakub Němeček

Artwork © Amálie Němečková, Jasmína Němečková

První české vydání. First Czech edition.

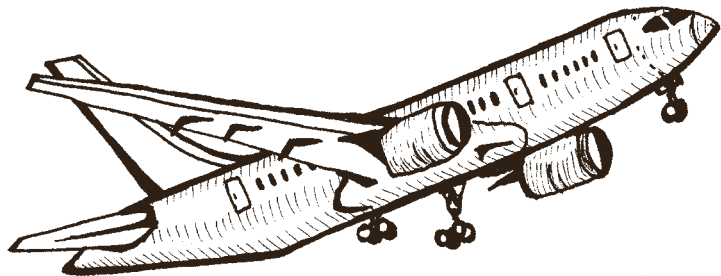
ISBN: 978-80-88299-51-6.

*kniha byla uvedena
5. června 2025 v Praze
za osobní účasti autora*

*„A jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je
a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe,
aby zahynul jeden z tvých údů,
než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla.
A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji
a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe,
aby zahynul jeden z tvých údů,
než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla.“*

(Mat 5:29,30)

I.

Proč mu vlastně zavolali, to si uvědomil teprve později, jenže to už mu ta informace dávno k ničemu nebyla. V danou chvíli mu ti dva muži řekli po telefonu jediné to, že viděli jeho fotku v novinách, přečetli si o tom, jak pronikl do té kauzy, a o jeho takzvaném hrdinství a o tom, že i když čelil muži se sekáčkem – neboli „gentlemanovi se sekáčkem“ –, neucuknul a vůbec nic neprozradil. Je to pravda, chtěli vědět, že neucuknul? Že jenom pozoroval, jak muž zvedá sekáček a pak jím švihá dolů, takže se z jeho ruky náhle stal jakýsi od něj oddělený, skonávající tvor?

Neobtěžoval se odpovědět. Jen tam seděl, zbývající rukou si držel telefon proti obličeji a hleděl na pahýl, jenž představoval konec jeho druhé paže. Lesklé, lehce zkrabatělé zakončení těla, v nejzazším bodě šupinaté a zanícené.

„Kdo volá?“ zeptal se nakonec.

Muži na druhém konci linky se zasmáli. „Volá příležitost, která klepe na dveře,“ pravil jeden z nich, ten s hlubším hlasem. „Chcete snad zůstat do konce života uvězněný za psacím stolem, pane Kline?“

Druhý hlas, ten šišlavý, mu dál kladl otázky. Je pravda, chtěl vědět, že když si Kline zbývající rukou vytáhl z kalhot opasek a utáhl si ho jako škrtidlo kolem pahýlu, že pak vstal, zapnul jednu plotnu na sporáku a sám si ránu kauterizoval?

„Možná,“ odpověděl Kline.

„Možná co?“ zeptal se Hluboký hlas.

„Já vím z důvěryhodného zdroje, že to pravda je,“ prohlásil Šišlal. „Byl to elektrický sporák, nebo plynový? Já bych řekl, že elektrický by byl lepší. Jenže to by zase chvíli trvalo, než by se elektrická plotýnka rozpálila.“

„Byl to přenosný vařič,“ řekl Kline.

„Přenosný?“ opáčil Hluboký hlas. „Dobrý Bože, přenosný?“

„Takže elektrický?“ zeptal se Šišlal.

„Nic jiného jsem neměl,“ řekl Kline. „Byl tam jen ten přenosný vaříč.“

„A potom, jakmile byla rána kauterizovaná, jste se otočil a střelil ho přímo do oka,“ řekl Šišlal. „A k tomu levou rukou.“

„Možná,“ připustil Kline. „Ale tohle v novinách nebylo. Kdo vám to řekl?“

„Mám to z důvěryhodného zdroje,“ pravil Šišlal. „To je vše.“

„Podívejte se,“ začal Kline, „co má tohleto všechno znamenat?“

„Příležitost, pane Kline,“ řekl Hluboký hlas. „Už jsem vám to říkal.“

„Na letišti vás čeká letenka na vaše jméno.“

„Proč?“ zeptal se Kline.

„Proč?“ opakoval Šišlal. „Protože vás obdivujeme, pane Kline.“

„A hodila by se nám vaše pomoc.“

„Jakou pomoc máte na mysli?“

„Musíme na to získat vás, pane Kline. Nikdo jiný nám stačit nebude,“ tvrdil Hluboký hlas.

„Ne?“ podivil se Kline. „A proč bych vám měl věřit? A kdo přesně vlastně jste?“

Šišlal se zasmál.

„Pane Kline,“ prohlásil, „teď už si jistě uvědomujete, že věřit nemůžete nikomu. Ale proč nezkusit štěstí?“

NEBYL DŮVOD jim vyhovět. Nebyla to, jak naznačoval Hluboký hlas, otázka volby mezi prací u psacího stolu a jejich nabídkou, ať už ta jejich nabídka zněla jakkoli. Důchod, který dostal, mu na přežití stačil. A k tomu ještě připočteme, že hned potom, co přišel o ruku a sám si kauterizoval ránu a střelil onoho takzvaného gentlemana se sekáčkem do oka, si dovolil jako odškodné za ztrátu ruky šlohnout kufřík obsahující několik set tisíc dolarů. Chápal to jako hluboce

morální akt jaksi ve smyslu biblické mravnosti Starého zákona: oko za ruku a pytel peněz ná-davkem. Skutečnost, že za tím okem byl ještě mozek a lebka, byla podle Klinea podružná.

Takže, v kostce, nebyl důvod pozvání přijmout. Lepší bylo zůstat, kde je, a nechat si udělat realistickou protézu na pahýl nebo úplně přinejmenším nosit ty háky, které mu dali, a učit se s nimi zacházet. Zdokonalovat se v golfu hraném jednou rukou. Pořídít si plný šuplík protézy pro každou příležitost. Koupit si nějaké doutníky. Život před ním otevírá všechny dveře dokořán, říkal si. Příležitost si může klepat, jak chce.

A kromě toho měl problém vstát z postele. Ne snad, že by měl deprese, ale vylézt z postele bylo těžké, zvláště když si vzpomněl, že to první, co po ránu udělá, bude snažit se vyčistit si zuby levou rukou. A tak místo toho trávil víc a víc času tím, že si třel konec pahýlu nebo na něj prostě

zíral. Připadal mu, tedy to jeho zakončení, fascinující tím, že zároveň byl i vůbec nebyl jeho součástí. Občas ještě sahal po věcech chybějící rukou. Většinu dní si ani nedokázal nasadit ty háky. A jestli se nezvládne přinutit ani k tomu, aby si připásal na ruku hák, jak by od něj mohl někdo čekat, že vyjde z domu? A jestli nevyjde z domu, jak by od něj mohl někdo čekat, že pojede na letiště, natožpak že si vyzvedne letenku, natožpak že nastoupí do letadla?

Všechno bude lepší, řekl svému pahýlu. Jednoho dne z domu vyjdeme. Všechno se docela určitě zlepší.

TÝDEN POTOM, co volali poprvé, zavolali znovu.

„Vy jste ho zmeškal,“ pravil Šišlal. „Zmeškal jste to letadlo.“

„Je to ze strachu?“ zeptal se Hluboký hlas.
„Bojíte se létání?“

„Jak mu tohle můžeš říct?“ zeptal se Hlubokého hlasu Šišlal. „Muž, který si kauterizoval vlastní pahýl, přece nedopustí, aby ho dostala taková prkotina, no ne?“

„Takže ho prostě zmeškal,“ řekl Hluboký hlas. „Vyjel na poslední chvíli. Možná ho zdrželi při letištní kontrole.“

„Ano,“ přitakal Šišlal. „To bude určitě ono.“

Potom oba zmlkli. Kline držel sluchátko u ucha.

„Nuže tedy?“ zeptal se Šišlal.

„Nuže tedy co?“ zeptal se Kline.

„Co se stalo?“ zeptal se Šišlal.

„Zůstal jsem doma.“

„On zůstal doma,“ řekl Hluboký hlas.

„To my víme,“ řekl Šišlal. „My víme, že jste zůstal doma, protože jinak byste tu teď byl. Kdybyste přiletěl, tak bychom vám teď nevolali tam.“

„To ne,“ souhlasil Kline.

Telefon opět ztichl. Kline naslouchal tichu a hleděl na okno zatažené závěsem.

„Takže?“ zeptal se Hluboký hlas.

„Takže co?“

„Krucinálfagot,“ pravil Šišlal. „Musíme to snad celé opakovat od začátku?“

„Podívejte se,“ řekl Kline, „já ani nevím, kdo jste.“

„My už jsme vám řekli, kdo jsme,“ pravil Šišlal.

„Jsme příležitost,“ prohlásil Hluboký hlas. „A klepeme na dveře.“

„Já už zavěším,“ oznámil Kline.

„On chce zavěsit,“ hlesl Hluboký hlas a jeho hlas zněl uštvaně a vyčerpaně.

„Počkejte!“ zvolal Šišlal. „Ne!“

„Není v tom nic osobního,“ řekl Kline. „Jen prostě nejsem pro vás ten pravý.“

TÉMĚŘ OKAMŽITĚ poté, co zavěsil, začal telefon vyzvánět znovu. Nechal ho zvonit. Vstal a procházel se po bytě, z pokoje do pokoje. Byly tam čtyři, pokud se jako pokoj počítala i koupelna. Ve všech pokojích telefon zřetelně slyšel. Pořád vyzváněl.

Nakonec sluchátko zvedl. „Co je?“ zeptal se.

„Ale vy *jsste* pro nás ten pravý,“ ozval se zoufalým hlasem Šišlal. „My jsme totiž stejní jako vy.“

„Máte tam letenku –“ začal Hluboký hlas.

„Nechci letenku,“ řekl Kline. „Nechci příležitost. Nejsem ten, koho potřebujete.“

„Vy si myslíte, že jsme známí toho muže se sekerkou?“ zeptal se Šišlal.

„Se sekáčkem,“ opravil ho Hluboký hlas.

„My nejsme známí toho muže se sekerkou,“ prohlásil Šišlal. „Jsme úplně jako vy.“

„A jaký jsem podle vás já?“ zeptal se Kline.

„Přileťte za námi a uvidíte,“ navrhl Hluboký hlas. „Proč za námi nechcete přiletět?“

„Kdybychom vás chtěli zabít,“ řekl Šišlal, „tak už byste byl mrtvý.“ To je divné, pomyslel si Kline, když člověku vyhrožuje někdo šišlavý.

„Prosím, pane Kline,“ žádal ho Hluboký hlas.

„Nechceme vás zabít,“ řekl Šišlal. „A tím pádem ještě žijete.“

„To nejste ani trošku zvědavý, pane Kline?“ zeptal se Hluboký hlas.

„Ne,“ řekl Kline. A zavěsil.

KDYŽ ZAČAL TELEFON ZVONIT znovu, vyškubl ho ze zdi. Šňůru omotal kolem něj a uklidil ho do skříně.

Přecházel po svém bytě. Za den nebo za dva bude muset vyjít ven, aby si nakoupil jídlo, uvědomil si. Odešel do ložnice a ze stolku vedle postele si vzal poznámkový blok a tužku. Šel do kuchyně a otevřel všechna dvířka v lince, ledničku i mrazák a sedl si a přemýšlel.